

beholders; documentary dialogues

**"Onze film gaat door de
bolsters, recht naar het hart"**

Interviews met de makers

**Huub Stapel, Tim Haars en
Ruben van der Meer**

Bij onze openingsavond

**Balkan Beats, dj en
live optredens**

Kom kijken, luisteren en dansen

;be there

Meierijstad 4 - 8 oktober 2023

Inhoud

Colofon

Redactie
Teksten
Fotografie
Vormgeving
Druk
Foto voorpagina

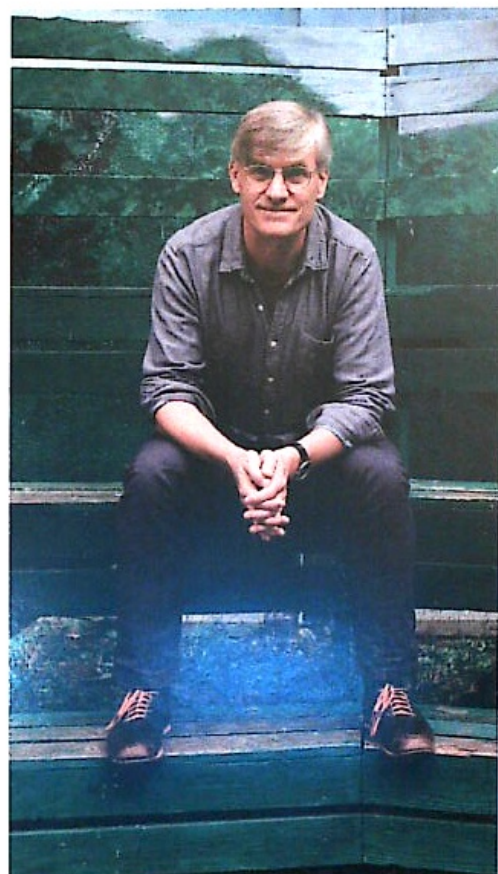
Willem Wouters, Maartje van Roessel en Ellen Kooijmans
Maartje van Roessel, Willem Wouters en Ellen Kooijmans
Foto Keetels
Grafisch Bureau Merkvaardig
TVE Reclameproducties
Still uit de documentaire The Happy Worker

Bestel nu je
kaartjes op
beholders.nl

Interview Rick Minnich

Altijd op zoek naar verbinding

In de jaren '30 van de vorige eeuw was de overgrootvader van Rick Minnich al filmmaker. Als christelijke missionaris trok hij samen met zijn vrouw de wereld over, waarbij ze mensen uit alle windstreken in beeld brachten. Meer dan een halve eeuw later treedt zijn achterkleinzoon in zijn voetsporen. Rick wordt eveneens filmmaker ('filmmissionaris' zoals hij zelf zegt) en heeft inmiddels een indrukwekkend oeuvre aan documentaires op zijn naam. Zijn doel: mensen en verhalen verbinden die op het eerste gezicht heel verschillend lijken. Want: "We zijn veel meer met elkaar verbonden dan we ons realiseren."

'Our Man in Berlin'. Zo noemt de van oorsprong Amerikaanse filmmaker Rick Minnich zichzelf. Ruim 30 jaar geleden vestigde hij zich vanuit de Verenigde Staten in Berlijn, waar hij zich behalve met documentaires maken ook bezig houdt met allerlei andere activiteiten rondom film en documentaire. Zijn lijst met succesvolle films is lang en zijn carrière indrukwekkend. Zijn beroemdste film is waarschijnlijk *Forgetting Dad* (2008), een aangrijpende zoektocht naar het verhaal achter het abrupte geheugenverlies van zijn vader. In 2022 maakte hij de documentaire *The Strait Guys*, die te zien is bij Beholders.

"The Strait Guys is misschien wel het beste voorbeeld van mijn visie op documentaires maken", vertelt hij. "Ik geloof dat we als mensen meer met elkaar verbonden zijn dan we onszelf realiseren. Ik groeide zelf op in een behoorlijk 'witte' wereld, maar bracht veel tijd door met mijn overgrootouders. Zij kregen regelmatig bezoek van kleurrijke mensen uit bijvoorbeeld Afrika en India. Wat zij als missionarissen deden, zouden we vandaag omschrijven als 'bruggen bouwen'. Connecties

proberen te vinden tussen mensen en culturen die heel verschillend lijken. Anders dan mijn overgrootouders, reis ik met mijn camera in plaats van met de bijbel. Maar ik doe hetzelfde: ik ben altijd op zoek naar mensen en verhalen die laten zien dat we veel meer met elkaar verbonden zijn dan we ons realiseren."

"Anders dan mijn overgrootouders, reis ik met mijn camera in plaats van met de bijbel."

Waarom is *The Strait Guys* zo'n goed voorbeeld van die visie?

"The Strait Guys gaat over een groep Amerikanen en Russen, die de Verenigde Staten en Rusland proberen te verbinden met behulp van de langste treintunnel ter wereld, die onder de Beringstraat door zou moeten gaan. Het gaat dus over twee landen die al eeuwenlang

» Over carrière en kippenvel

De hoofdpersonen uit *The Strait Guys* op een locomotief in Rusland.

een soort haat-liefdeverhouding hebben en sinds de oorlog in Oekraïne opnieuw door een slechte periode gaan. De film laat zien dat er ondanks dat toch mensen zijn die een bepaalde connectie voelen tussen de twee landen en die streven naar een permanente verbinding. Om economische redenen, maar ook uit een vredesgedachte. Een van mijn favoriete scènes uit *The Strait Guys* is het moment dat we naar een station in Siberië gaan.

"De mensen van de Russische spoorwegen laten ons het station zien en de locomotief die ze gebruiken, blijkt van General Electric te zijn. Dat is een Amerikaans bedrijf! De locomotieven blijken gebouwd te worden in Kazachstan onder licentie van General Electric."

"Het was een prachtig moment: de spoorweg-medewerkers van Amerika en die van Rusland kwamen samen en spraken over allerlei technische zaken. Daarin spraken ze elkaars taal; ze kwamen nader tot elkaar. En ze wilden elkaars gereedschap en machines zien... 'boys with their toys', haha!"

Waarom vond je dat precies zo'n mooi moment?

"Ik geloof sterk dat mensen van over de hele wereld samen tot hele mooie dingen kunnen komen. Ik had het voorrecht om vanuit de Verenigde Staten te mogen studeren in Wenen. Ik ben een groot voorstander van deze uitwisselingsprogramma's, in het bijzonder voor jonge mensen, want op die manier realiseren zij zich dat het niet uitmaakt uit welk land je komt... je kunt altijd samen feestvieren en een fijne tijd hebben! Hoe meer mensen volwassen worden met dat soort begrip van de wereld, hoe beter we af zullen zijn als mensheid."

"Dat is ook één van de redenen dat ik graag naar evenementen zoals *Beholders* ga: praten met mensen uit andere werelddelen, luisteren naar waar zij zich mee bezig houden. Ik hou bovendien van intieme settings. Ik bedoel: ik ga óók naar grote festivals. Ik had twee films op IDFA. Maar op kleinere festivals kun je gesprekken voeren die meer de diepte ingaan. Daar kijk ik naar uit bij *Beholders*! Ik geloof dat films een diepe impact kunnen hebben op de levens van mensen. Zeker wanneer ze vertoond worden op een live event en de filmmakers

en het publiek direct met elkaar van gedachten kunnen wisselen. Door met het publiek in gesprek te gaan, leer ik meer over hoe zij mijn film ervaren. Ik kom erachter of mijn films het effect teweeg brengen dat ik teweeg wil brengen. Als mijn film vertoond wordt op tv, dan kijken er misschien wel 200.000 mensen naar. Maar ik krijg zelden feedback, haha! Ik heb ook vertoningen gehad met misschien maar 10 of 20 mensen in de zaal, waarbij we wel een uur gepraat hebben achteraf. Dát is waardevol! Bij *Forgetting Dad* heb ik heel veel rondgereisd en zag ik dat mijn persoonlijke verhaal over mijn familie mensen raakte in Europa, de Verenigde Staten, Brazilië, China... Overal waar ik heenging, werden mensen geraakt. Dat was prachtig, want het was één van mijn doelen: een persoonlijk verhaal vertellen dat universeel mensen aanspreekt. Dat is wat ik bedoel met het zoeken naar connecties, iets gezamenlijks tussen alle mensen."

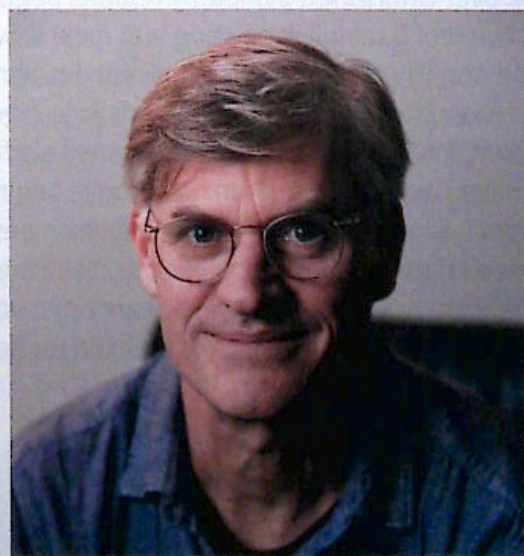
"Als ik mezelf betrap op het veroordelen van mensen terwijl ik ze film, dan dwing ik mezelf om me te focussen op hún situatie. Wat gebeurt er in hun levens dat ik niet zie?"

Je film *Heaven on Earth* wordt vertoond tijdens het studentenprogramma. Kun je daar iets over vertellen?

Heaven on Earth was mijn afstudeerfilm. Hij gaat over het dorpje Branson in de Verenigde Staten, waar 'het perfecte Amerika' gepresenteerd wordt en waar de fundamentalistische, patriottistische meningen van de inwoners heersend zijn. De film is niet zo lang, 50 minuten. Op die manier is er genoeg tijd om na te praten. Daarnaast is dit een film uit het begin van mijn carrière; ik was 30 toen ik deze film maakte. Voor studenten spreekt dat wel aan, denk ik. Ook denk ik dat er een interessante discussie kan ontstaan op basis van

deze film, gezien de politieke situatie die in *Heaven on Earth* gepresenteerd wordt en de situatie zoals die is in de Verenigde Staten op dit moment.

Tijdens het programma zal ik uiteraard vertellen over hoe ik het idee ontwikkeld heb, hoe ik er research voor heb gedaan en hoe ik gefilmd heb. Een interessant detail bij deze film is dat ik eerst de hoofdpersonen had gecast en research had gedaan en vier maanden later terugkwam om te filmen. Toen wilde één van de hoofdpersonen niet meer meewerken. Dat betekende een kleine crisis voor me: wat moest ik nu doen? Terwijl we daar waren, kwam er een andere kans op ons pad. Een oud-militair, die betrokken was bij de bom op Hiroshima. Hij wilde meewerken en zit nu in de film. Dus in plaats van die eerdere hoofdpersoon, kreeg ik een 'massamoordenaar'. En het mooie was: hij was 29 toen die bom op Hiroshima viel, ik was 29 toen ik hem interviewde. Hij was toen al een oudere man, hij hoorde niet goed, dus ik moest heel dicht bij hem gaan zitten om hem te interviewen. **Ik had kippenvel over mijn hele lichaam! En ik dacht: als ik 29 was geweest in 1945, wat zou ik dan gedaan hebben?** Dat is voor mij de essentie van die scène in de film: als we terugkijken op dingen, dan kunnen we ze gemakkelijk veroordelen.

Rick Minnich

» Wat als je je eigen familie filmt?

Maar het is heel lastig voor mensen tegenwoordig om zichzelf in te leven in de situatie van toen. Dat is misschien wel de grootste les die ik van het maken van die film geleerd heb en die ik nog steeds meeneem: als ik mezelf betrap op het veroordelen van mensen terwijl ik ze film, of wanneer ik op ze neerkijk, dan dwing ik mezelf om daarmee te stoppen en me te focussen op hún situatie. Wat gebeurt er in hun levens dat ik niet zie? Zo probeer ik hen beter te begrijpen."

Je verzorgt ook een programma-onderdeel binnen het industrieprogramma, Unfinished Sympathy.

Wat ga je daar precies doen?

"Unfinished Sympathy gaat over een film die nooit afgekomen is. Onder de noemer The Family Trap geef ik daar een presentatie over het maken van persoonlijke documentaires over je eigen familie. Ik zal daar onder andere praten over Forgetting Dad en een project dat voortvloeide uit die film. Dat is een project rondom mijn broer Justin, die jarenlang verslaafd was aan heroïne. Ik ben begonnen met het maken van een film over hem en ben daar vervolgens mee gestopt om allerlei redenen.

Daar ga ik het dus over hebben tijdens Unfinished Sympathy. En ik heb een grote collectie van foto's, films en reisdagboeken van mijn overgrootouders gevonden. Dat zit allemaal in een grote doos op een plank en toen ik over Unfinished Sympathy hoorde, begon dat weer te borrelen! Daar wil ik ook nog wat mee! Ik werk nog aan de details van het plan, maar ik wil dus vertellen tegen welke uitdagingen je aanloopt als je je eigen familie filmt. Maar ook over welke keuzes wij als filmmaker maken, wat wel werkt en niet, hoe je begint aan een film... Allemaal dingen die het publiek meestal niet te zien krijgt. Dus dat is ook voor bezoekers erg leuk om naartoe te gaan. En ik sta héél erg open voor vragen. Dus ik vind het geweldig als mensen uit het publiek me moeilijke vragen stellen, haha!"

Wij beginnen alvast met de eerste vraag! Wat is er belangrijk bij het maken van een documentaire?
"Het begint voor mij altijd met een grote vraag die ik heb over het leven. Ik zoek tenminste één antwoord op die

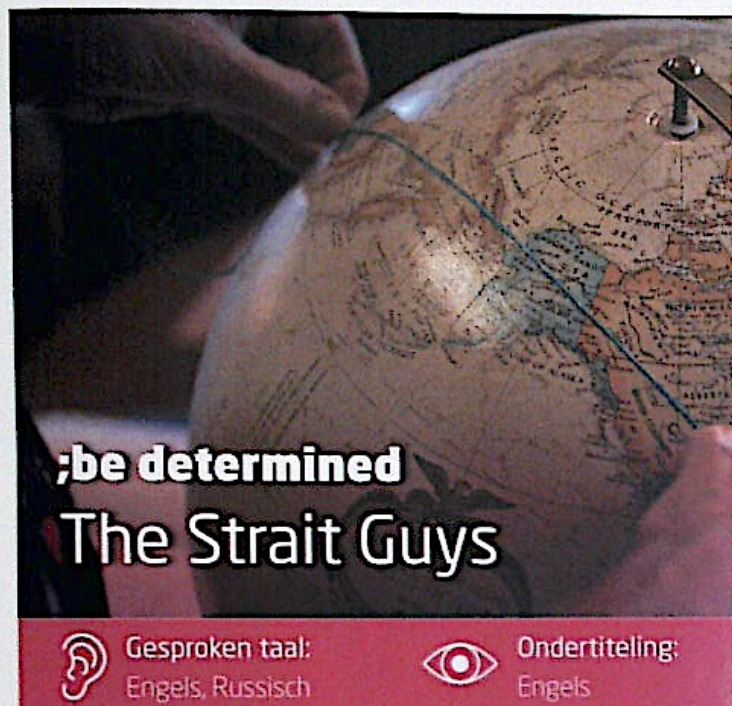
vraag. Vervolgens is het mooi als ik juist niet weet wat er precies gaat gebeuren. **Vaak is de zoektocht namelijk veel interessanter dan het daadwerkelijke antwoord** dat ik vind. In The Strait Guys staat de vraag 'wat houdt de Verenigde Staten en Rusland wérkelijk uit elkaar?' centraal. Er is maar 80 kilometer aan water tussen de twee landen. En er wordt al decennialang gesproken over een tunnel. Waarom is die nog niet gerealiseerd?

Het antwoord op die vraag wíst ik ergens al wel: het is een geopolitiek probleem. Met de film probeer ik situaties te vangen waarin de 'strait guys' die geopolitieke uitdagingen tegenkomen, zien en ervaren. Ik zou iedereen willen oproepen om deze film te gaan kijken: kom en ontdek het grootste mega-project waar je nooit van hebt gehoord. En zie hoe de hele wereld verbonden kan worden door een treinspoor."

Rick Minnich is verschillende dagen op ons festival met drie programma-onderdelen: The Strait Guys (in het reguliere programma), Unfinished Sympathy (in het industrieprogramma) en Heaven on Earth (in het studentenprogramma). Als bezoeker van Beholders kun je kaartjes bestellen voor The Strait Guys en Unfinished Sympathy.

Kijk voor data, tijden en locaties op onze website of op de programmaflyer.

Een missie om met een tunnel de V.S. en Rusland te verbinden

In *The Strait Guys* volgen we de in Tsjechië geboren mijnbouw-ingenieur George en zijn snelpratende vertrouweling Scott langs de voorgestelde route van de Intercontinental Railway door Alaska, de Beringstraat en zo Rusland in. Het is hun onderneming om internationale overheden, bedrijven en inheemse stammen te overtuigen om groen licht te geven voor hun spoorwegtraject van \$100 triljoen met de belofte dat het het Panamakanaal van de 21e eeuw wordt.

In hun strijd om hun project overleefd te houden, waarbij ze geconfronteerd worden met schijnbaar onoverkomelijke obstakels, doen de Strait Guys de vraag rijzen: wat is de echte reden die voorkomt dat de V.S. en Rusland met elkaar verbonden worden?

Ticket:

Duur: 99 minuten
Regisseur: Rick Minnich
Land: Duitsland, Finland, Canada (2022)

Familie: hou van ze, haat ze, maar film ze in ieder geval niet

Familie: je kunt van ze houden of ze haten, maar maak in ieder geval nooit een film over je eigen familie. Nooit. Je zult je alleen maar ellendig voelen. Toen ik begon aan de documentaire over het raadselachtige geheugenverlies van mijn vader twintig jaar geleden, had ik geen idee dat ik ergens ingezogen zou worden waar ik niet meer uit zou komen. Met *Forgetting Dad* won ik prijzen, maar maakte ik ook een familietrauma openbaar.

Het heeft de relatie met mijn vader voor altijd veranderd met de beschuldigingen dat ik zijn leven heb vermarkt als vermaak voor mijn eigen gewin.

Ticket:

Duur: 90 minuten
Regisseur: Rick Minnich

